

ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ, ΠΟΛΛΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Στις αρχές τούτης της σεζόν, το antifa xalandri διοργάνωσε ένα μικρό αντιφασιστικό live στη γειτονιά του. Λίγο πριν τελειώσει η προηγούμενη, είχε οργανώσει ακόμη ένα, κάπως μεγαλύτερων διαστάσεων, στη γειτονιά του Χολαργού. Οι δυο συναυλίες είχαν ομολογουμένως μια διαφορά κλίμακα, αλλά κατά τα άλλα έμοιαζαν σε πολλά. Εντοπίζουμε τη βασική τους ομοιότητα στους ανθρώπους που αποφάσισαν να τα πλαισιώσουν και να τα στηρίξουν με την παρουσία τους. Αγόρια και κορίτσια, μικρής ηλικίας κατά κανόνα, στη συντριπτική τους πλει-

οψηφία από τις γύρω περιοχές, άλλοι μαθητές και μαθήτριες στα σχολεία τους, άλλοι εργάτες και εργάτριες στις σκατουδουλειές τους, όλοι και όλες θαμώνες των πλατειών και των δημόσιων χώρων τους. Απ' την άλλη, οι «καλλιτέχνες» που έχωναν ρίμες τις δύο αυτές βραδιές, δεν διέφεραν και πολύ απ' τους «θεατές». Κανείς τους δεν ήταν μεγάλο όνομα, οι περισσότεροι ήταν κι αυτοί άνθρωποι των ίδιων γειτονιών με μικρή σταδιοδρομία στη μουσική.

Έχουμε λόγο που εστιάζουμε στη σύνθεση του κόσμου που στήριξε τις δύο αυτές αντιφασιστικές συναυλίες μας. Ως επί το πλείστον, έχουμε συνηθίσει αλλιώς τα live του αντιεξουσιαστικού χώρου. Δηλαδή; Δηλαδή έχουμε την πεποίθηση ότι -πλην σπάνιων εξαιρέσεων- είναι event που διοργανώνονται προκειμένου να επιτευχθούν οικονομικοί στόχοι, επιστρατεύουν «μεγάλα ονόματα» για να προσελκύσουν τον πολύ κόσμο και τελικά συχνά-πυκνά καταλήγουν να αποτελούν για όσους τα τιμούν με την παρουσία τους μια σειρά από ατελείωτες χαιρετούρες έως ότου ξεπουλήσει το μπαρ και παχτεί η τελευταία νότα.

Οι δυο συναυλίες που διοργάνωσε το antifa xalandri είχαν χαρακτήρα κάπως διαφορετικό. Τα χρηματικά κίνητρα απουσίαζαν παντελώς, τα «μεγάλα ονόματα» το ίδιο, όπως επίσης κι οι δημόσιες σχέσεις δίχως τέλος. Στη θέση τους, λάμβανε χώρα μια γιορτή διοργανωμένη απ' τη γειτονιά και προορισμένη για την ίδια, όπου τρελαμένοι πισπικαδες φώναζαν άγνωστους στίχους μαζί με αντιφασιστικά συνθήματα, γέμιζαν ακούραστα τους γύρω δρόμους με αυτοκόλλητα, έβαφαν τους τοίχους, μοιράζονταν την κοινή τους κουλτούρα και τα κοινά τους ζόρια έξω στον δημόσιο χώρο. Η διαδικασία που οδήγησε στην πραγματοποίηση τούτων των συναυλιών ούτε εύκολη υπήρξε, ούτε σύντομη είναι η προσπάθεια ενός τοπικού αντιφασιστικού πυρήνα

να γίνει κομμάτι του μικρόκοσμου της συνοικίας του. Κι έχει αναμφίβολα το ενδιαφέρον της.

ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ!

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΡΑΒΟΠΑΤΗΜΑΤΑ

Η επιτυχία οποιασδήποτε κίνησης διοργανώνει μια τοπική πολιτική ομάδα στην περιοχή της εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό απ' το επίπεδο διεύθυνσης που έχει επιτύχει στο μικροεπίπεδο της γειτονιάς. Με άλλα λόγια, τι εξοικείωση έχει με τις πλατείες, τα σχολεία και την πανίδα τους, με τα μουσικά σχήματα κι όσους τα απαρτίζουν, με την ντόπια κερκίδα κι εκείνους που τη στηρίζουν. Η δημιουργία σχέσεων με τις αμέτρητες φιγούρες που κυκλοφορούν εντός μιας γειτονιάς δεν είναι απλό πράγμα. Απαιτεί συστηματική δουλειά ετών στην οποία θα αναφερθούμε παρακάτω. Φυσικά, όπως συμβαίνει με κάθε έργο που απαιτεί κόπο, υπάρχουν αμέτρητοι τρόποι να το αγγιζεις καλύτερα ή, ακόμη χειρότερα, να προσποιείσαι ότι κάνεις προσπάθεια ενώ στην πραγματικότητα επιλέγεις εύκολες λύσεις. Παρ' όλα αυτά, όσο περισσότερο αναβάλλεται και υποτιμάται μια απόπειρα οικοδόμησης αληθινών σχέσεων με εκείνους κι εκείνες που κυκλοφορούν στις γειτονιές και έχουν παρόμοια πράγματα στο κεφάλι τους, τόσο περισσότερο το ριζώμα ενός ντόπιου πυρήνα στους

χώρους και τους χρόνους της εκάστοτε περιοχής έχει κοντά ποδάρια. Θέλαμε προτού προχωρήσουμε να σταθούμε σ' αυτές τις «ευκολίες» που έχουν βασανίσει εμάς και άλλους σαν κι εμάς κατά καιρούς.

Κάθε συνοικία της Αθήνας έχει στο εσωτερικό της μια μικρογραφία των Εξαρχείων. Συνήθως, πρόκειται για το τοπικό στέκι ή κατάληψη κι όλους όσοι το περιτριγυρίζουν. Αλλού αποτελείται από έναν κλειστό κύκλο λίγων ατόμων, αλλού, όπως για παράδειγμα στο Χαλάνδρι, πρόκειται για ένα πολυπληθέστερο δίκτυο. Είναι, λοιπόν, εύκολο για μια νεοσύστατη πολιτική ομάδα να θεωρήσει ότι οι επαφές της με τη γειτονιά πρέπει να εξαντλούνται εντός των «Μικρών Εξαρχείων». Και πράγματι, δεν είναι απίθανο ιδιαίτερα στα πρώτα της βήματα να βρει εκεί ανθρώπους πρόθυμους να παρακολουθήσουν εκδηλώσεις, να στηρίξουν δράσεις και να εμπλακούν σε συζητήσεις. Ωστόσο είναι αυταπάτη να νομίζει οποιοδήποτε οργανωμένο σχήμα ότι οι ενέργειές του μπορούν να έχουν αντίκρισμα στη γειτονιά τη στιγμή που οι συναστροφές του τελειώνουν εκεί που τελειώνει η περιφραγή της κατάληψης. Διότι πέρα από τα στενά αυτά όρια ανοίγεται ένας θαυμαστός κόσμος. Αμέτρητα πεδία του κοινωνικού όπως η μουσική, το γήπεδο, το σχολείο και η πλατεία όπου εξελίσσονται ζωντανά όλες οι μικροεντάσεις που πηγάζουν απ' την ταξική πόλωση που λυσομανά στο εσωτερικό της

ΔΕΙΛΑ ΒΗΜΑΤΑ

Όσπου να φτάσουμε στη διοργάνωση των δυο πιο πρόσφατων συναυλιών είχε προηγηθεί μια σειρά από ακόμη μικρότερα event σχεδιασμένα ώστε να μας φέρουν κοντά με τους φίλους μας. Ένα χιπ χοπ λάιβ που διαδόθηκε στόμα με στόμα και τελικά έφαγε τόση βροχή που μισοδιεξήχθη σε κλειστό χώρο. Ένα τουρνουά 5x5 μετά μουσικής και μπίρας που συνδιοργανώθηκε με την Αυτόνομη Κερκίδα Χολαργού και διέφυγε των επικίνδυνων καιρικών φαινομένων. Ένα μπασκετάκι που εφάγε ακόμη πιο δυνατή καταιγίδα με αποτέλεσμα να σβη-

στεί σχεδόν τελείως από τον χάρτη. Αν κανείς ψάχνει σ' αυτές τις προσπάθειες να ανακαλύψει κάποια τεράστια επιτυχία, δεν θα τα καταφέρει να τη βρει. Διότι είναι στην ουσία τους αντιηρωικές δουλειές. Δειλά βήματα που προσπαθούν να φέρουν πιο κοντά τα χίλια μας πρόσωπα. Άλλοτε το κάνουν καλά, άλλοτε όχι και τόσο. Δίχως αμφιβολία πάντως, είναι ακριβώς αυτή η συνεχής δουλειά στο μικροεπίπεδο που έχουμε απόλυτη ανάγκη.

WE'VE GOT A HEART FULL OF PRIDE

antifa xalandri

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΚΕΡΚΙΔΑ
ΧΟΛΑΡΓΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Δεν τρέφουμε αυταπάτες: οι δεκάδες άνδρες και γυναίκες που μας βοήθησαν ώστε να στήσουμε κάθε μια από τις φάσεις για τις οποίες μιλάμε δεν το έκαναν περιμένοντας αντάλλαγμα ούτε επειδή έχουν πολύ ελεύθερο χρόνο. Το έκαναν επειδή είναι πεισμένοι όσο κι εμείς ότι η αντιφασιστική μάχη στις γειτονιές είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, επειδή είναι αποφασισμένοι όσο κι εμείς να εργαστούν σκληρά για να μην παραδοθεί ούτε σπιθαμή από τον δημόσιο χώρο μας στους φασίστες. Δίχως όλους αυτούς και αυτές, η καθημερινότητα στις πλατείες και τους δρόμους μας θα ήταν φτωχότερη, η δράση του antifa xalandri το ίδιο. Αποφεύγουμε να τους λέμε «ευχαριστώ» γιατί αναγνωρίζουμε ότι εκεί έξω κανείς δεν κάνει χάρες σε κανέναν. Προτιμούμε να επιβεβαιώνουμε όσες φορές χρειάζεται την υπόσχεση ότι έπεται συνέχεια.

συνοικίας. Κι είναι αδύνατον να παρακολουθήσει κανείς από κοντά τις διαδικασίες αυτές από τη στιγμή που δεν αποτελεί κομμάτι τους με κανέναν τρόπο. Όστε γίνεται εξαιρετικά δύσκολο να έρθουν στο φως οι καθημερινές ταξικές αντιθέσεις που μπορούν να προσφέρουν σε έναν ντόπιο πύρην αμέτρητες δυνατότητες δραστηριοποίησης.

Την ίδια στιγμή, ο περιορισμός των επαφών μιας πολιτικής ομάδας στον μικρό αντιεξουσιαστικό χώρο της περιοχής της ενέχει μπόλικους ακόμα κινδύνους. Κάθε άποψη που πηγάζει από πολιτική συμφωνία και παίρνει θέση πάνω σε φλέγοντα ζητήματα που αφορούν το ελληνικό κράτος και τους φίλους του είναι προορισμένη να δημιουργήσει διχωνυμίες. Αναγκαστικά, δεν υποστηρίζεται από όλους κι επομένως η αναζήτηση συμμάχων γίνεται ολοένα και πιο επίπονη διαδικασία. Στην καλύτερη περίπτωση οδηγεί σε ένα αίσθημα απομόνωσης, αληθές στο μέτρο που αφορά τη μικρογραφία των Εξαρχείων, απόλυτα ψευδές στο μέτρο που αφορά το σύνολο της γειτονιάς καθώς εκεί κυκλοφορούν πολλοί και πολλές που μοιράζονται παρόμοια άγχη και αντιλήψεις για την καθημερινότητα. Στη χειρότερη περίπτωση, καταλήγει σε εκπτώσεις και συμβιβασμούς, σε αποδυνάμωση της γνώμης προκειμένου να υποστηριχθεί από περισσότερους. Την ίδια στιγμή οι προτεραιότητες των πραγματικών Εξαρχείων απειλούν να μπουκωθούν με το έτσι θέλω στην ατζέντα και η τοποθέτηση πάνω στα διάφορα «κεντρικά θέματα» γίνεται ολοένα και πιο επιτακτική προκειμένου να εξασφαλιστεί αρμονική συμβίωση. Αργά η γρήγορα, οι αντοχές της ομάδας θα κινδυνεύσουν από την φθορά και το τέλμα.

Δεν παραθέτουμε τούτα τα ζητήματα για να κουνήσουμε το δάχτυλο σε κανέναν ούτε και για να παινέσουμε το σπίτι μας. Η ανάγκη να καταθέσουμε γραπτά τα προβλήματα αυτά πηγάζει απ' το γεγονός ότι έχουμε αναμετρηθεί ξανά και ξανά μαζί τους. Παρακάτω, θα μιλήσουμε για τον τρόπο που έχουμε ως τώρα βρει για να τα αντιμετωπίζουμε.

ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΤΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΙΔΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ!

Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ως τώρα έχουμε τονίσει ότι μια ντόπια αντιφασιστική ομάδα έχει ανάγκη από πραγματικές επαφές με τη γειτονιά αν θέλει να είναι παραγωγική και να επιβιώσει. Κι έχουμε διαπιστώσει ότι οι επαφές αυτές δεν είναι δυνατόν να εξαπλώνονται σε εκείνους που είναι ήδη ταγμένοι στον αντιεξουσιαστικό χώρο με την τοπική έννοια. Επομένως πού πρέπει να στραφεί ένας πυρήνας για γνωριμίες;

Πρώτα-πρώτα, οφείλουμε να τονίσουμε ότι δεν

πρόκειται για ένα ερώτημα καθαρά τοπικό. Με άλλα λόγια δεν αρκεί να ανοίξει κανείς την πόρτα της κατάληψης και να κοιτάξει έξω περιμένοντας να γραπώσει τον πρώτο περαστικό. Αντιθέτως, σύντομα συνειδητοποιήσαμε ότι προκειμένου να πραγματοποιηθούν ουσιαστικές γνωριμίες και σχέσεις είναι απαραίτητο να πετάξουμε στα σκουπίδια τη λογική της στρατολόγησης, σύμφωνα με την οποία άξιοι λόγου θεωρούνται μονάχα όσοι ασχολούνται με το «κίνημα» και είναι διατεθειμένοι να γίνουν μέλη μιας πολιτικής ομάδας κι οι υπόλοιποι είναι αδιάφοροι, απολιτίκ που ενδιαφέρονται μόνο για τη φάση τους. Στον αντίποδα της αντίληψης αυτής και φορτωμένοι με τα διδάγματα απ' την αντιφασιστική μάχη που δόθηκε κατά της Χρυσής Αυγής χονδρικά μεταξύ 2009 και 2013, μάθαμε να αντιμετωπίζουμε την αναμέτρηση με τον φασισμό λίγο πιο ανοιχτόμυαλα. Όχι δηλαδή ως μια διαδικασία που ισοδυναμεί με αναμέτρηση των δικών μας πολιτικών οργανώσεων με τις πολιτικές οργανώσεις των κακών. Αλλά ως μια πολύ ευρύτερη διαδικασία, μια πραγματική μάχη που κινητοποιεί τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις. Κι άλλωστε τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους: η Χρυσή Αυγή και οι υποστηρικτές της ήρθαν αντιμέτωποι στα λόγια και στα έργα όχι απλά με αντιφασιστικές ομάδες, αλλά και με παρέες μεταναστών δεύτερης γενιάς, με χιπ-χοπ σχήματα, με antifa πέταλα, με στραβωμένους μαθητές, με πλατείες ολόκληρες. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να πάψουμε να ιεραρχούμε τις κοινωνικές ομάδες αυτές βάζοντας πάντα στην κορυφή της πυραμίδας τις αντιφασιστικές οργανώσεις. Αντιθέτως, τις αντιλαμβάνομαστε όλες ως ισότιμα κομμάτια μιας καθημερινής διαμάχης, τα οποία πασχίζουν να απολαύσουν μικρές αντιφασιστικές νίκες το καθένα απ' τη δικιά του μεριά, το καθένα με τον δικό του τρόπο. Κι έτσι αποκτήσαμε τη δυνατότητα να ανακαλύπτουμε συμμάχους σε όλα εκείνα τα πεδία του κοινωνικού που άλλοι δεν ρίχνουν καν δεύτερη ματιά.

Φυσικά απ' τη συνειδητοποίηση που περιγράψαμε παραπάνω ως την οικοδόμηση πραγματικών σχέσεων με την ντόπια πανίδα μεσολαβεί ο ωκεανός. Με άλλα λόγια η απόφασή μας να ανοίξουμε αυτές τις διόδους δεν ισοδυναμεί με αυτόματη δημιουργία επαφών εντός της γειτονιάς. Ίσα-ίσα, ένας αντιφασιστικός πυρήνας πρέπει να μπορεί να εμπνεύσει εμπιστοσύνη προκειμένου να αποκτήσει σταθερές επαφές. Σ' αυτή τη στήλη έχουμε αναφερθεί διεξοδικά στους τρόπους με τους οποίους μπορεί να επιτευχθεί κάτι τέτοιο. Η σταθερή παρουσία στους τοίχους με αφίσες και πολιτικό λόγο, η τακτική εμφάνιση στα σχολεία με αντιφασιστικά εντυπίακια, η συστηματική δουλειά στους τοίχους με σπρέι και αυτοκόλλητα, όλα τους είναι κομμάτια αυτής της δια-

δικασίας. Πάνω απ' όλα σημασία έχει η συνέχεια μιας υπογραφής που αποδεικνύει ότι φιλοδοξεί να είναι κομμάτι της καθημερινότητας της γειτονιάς, να μπει στο μάτι των εχθρών, να αποδείξει τη συνέπειά της στους φίλους, να αποτελέσει παράγοντα του καθημερινού υπόκωφου πολέμου που παίρνει σάρκα και οστά στους δρόμους και τις πλατείες της συνοικίας. Η σταθερότητα αυτή, σε συνδυασμό με την αμετάκλητη απαλλαγή από κάθε είδους υπεροψία, μπορεί να θέσει σε κίνηση αόρατες διαδικασίες. Παρέες μαθητών που παίρνουν τρία χρόνια το έντυπο και κοντράρονται με τους φασίστες συμμαθητές τους, χιπχοπάδες που έχουν πάρει χαμπάρι ότι κάτι παίζει και ψάχνουν αφορμή να συμμετέχουν πολιτισμικά, κερκίδες πουιώθουν την ανάγκη να βγουν και εκτός γηπέδου και ψάχνουν σύμμαχο. Είναι ακριβώς αυτή η διπλή κίνηση που ανοίγει διόδους για την οικοδόμηση σχέσεων, είναι ακριβώς αυτή η διεργασία που μας δίνει τη δυνατότητα να φέρνουμε πιο κοντά τα χίλια μας πρόσωπα και να ριχνόμαστε στη μάχη κόντρα στο φασισμό με ανανεωμένο πείσμα.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΣΕ ΧΟΛΑΡΓΟ ΚΑΙ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Τελικά αν αποδίδουμε κάπου την επιτυχία αυτών των δύο live με αφορμή τα οποία ξεκινήσαμε τούτο το κείμενο είναι η εμμονή με την οποία καταπαστήσαμε με την όλη διαδικασία που περιγράψαμε παραπάνω τα τελευταία πέντε χρόνια που υπάρχει το antifa xalandri. Και κατά τη γνώμη μας ήταν πράγματι επιτυχημένα. Γνωρίζουμε καλά ότι πολλοί είναι έτοιμοι να τα λιοδορήσουν ως «μη-πολιτικά». Ως έναν «αντιφασιστικό τρόπο» να διασκεδάσουμε και να πιούμε μπύρες. Αλλά δεν είναι καθόλου έτσι. Όσοι βιάζονται να κατηγορήσουν μ' αυτόν τον τρόπο αντιφασιστικές συναυλίες σαν κι αυτές κάνουν το λάθος να τις αντιμετωπίζουν ως στιγμές, ενώ είναι πολύ περισσότερα. Είναι το σημείο όπου τέμνονται δεκάδες ατομικές και συλλογικές διαδρομές, όλες τους ενταγμένες οργανικά στην αντιφασιστική μάχη. Είναι το σημείο όπου συναντιούνται μυριάδες διαφορετικές πρακτικές για επιβίωση στη μητρόπολη. Είναι το σημείο όπου έρχονται κοντά άντρες και γυναίκες με συνείδηση των κοινών τους εχθρών και μπόλικη όρεξη για εργασία εναντίον τους. Είναι το σημείο όπου σμίγουν οι από κάτω μιας ολόκληρης γειτονιάς, όλοι εκείνοι που προορίζονται μονάχα για τον πάτο. Από αυτή την άποψη είναι λογικό κι επόμενο οι συναυλίες αυτές να παίρνουν τον χαρακτήρα γιορτής. Αν, μεταξύ άλλων, antifa σημαίνει και να βρεθούμε, τούτα τα live αποτελούν έναν χώρο κι έναν χρόνο για να το κάνουμε.